

1961

BIRŽELIS

Nr. 6

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Mus išvežė — Pušėlė	3
Stovykla — Ramunė	5
Jonės vardinės — J. Narūnė	6
Vytuko dovana — Aloyzas Baronas	7
Naktis — Aleksandras Radžius	9
Karaliaus varpai — Linvydas Inga	10
Mislės	12
Darius ir Girenas — Jonas Minelga	13
Genys giria kerta — A. Giedrius	14
Iš kur griaustinis ateina?	16
Anksti rytą — Elena Juknevičienė	19
Antanukas keliauja — A. Bendorius	20
Linksmiau	21
Varlės gyvenimo istorija — A. Prapuolenytė	22
Algis ir Alytė	23
Truputį pagalvok	24
Knygos galvosūkis	25
Pas skaitytojus	26
Mūsų kūryba	29
Žaiskime!	30
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

BIRŽELIS
1961

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 6, 32.
Aldona Simutyte — 3, 15, 16, 17.
P. Osmolskis — 5, 9, 27, 29, 30.
M. Eidukevičiūtė — 8.
R. Ramanauskaitė — 10, 11.
“Lux Christi” klišės — 13.
B. Vilkutaitė - Gedvilienė — 19.
E. Imbrasaitė — 23.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

MUS IŠVEŽĖ

Pušelė

Rimutis buvo labai geras berniukas. Jį mylėjo ne tik tėvelis su mamyte ir mažosios sesytės, bet ir šunelis Kudliukas. Kur Rimutis, ten ir Kudliukas. Ir sviedinį žaidžia kartu — Kudliukas gauda, ir paukšteliu nuo kačių apgina, jau ir į mokyklą pradėjo eiti abu, nes Rimutis išmokė Kudliuką nešti jo knygų maišelį.

Vieną dieną Rimučio tėveliui mokytoja pranešė, kad jų sūnelis taip gerai mokėsi, kad jam nereikės egzaminai laikyti. Džiaugėsi tėveliai, bet dar labiau Rimutis, kad jis jau laisvai galės bėgioti po pievas, braidyti upeliukyje ir gaudyti žuvytes.

— Tėtyti, — tarė Rimutis, — leisk mane rytoj pas Geniuką pažaišti. Mudu su Geniuku geri draugai, ne tik žaidžiam, bet ir mokomės.

— Kokie ten judu draugai! — tarė tėvelis, — tu dešimties metų, o Geniukas tik penkių su puse.

— Tai ot ir gerai, kad Geniukas tik penkių su puse, tai jis turi manęs klausyti. Pažaidžiam kiek, o paskui jį mokau skaityti. Geniukas jau tris puslapius Rudnosiuko pats vienas paskaito. Jis mano pusbrolis ir man būtų gėda, kad nuėjęs į mokyklą blogai mokytųsi.

— Na, Rimuti, jei jau tu toks išminčius, kad ne tik pats mokaisi, bet ir kitus mokai, tai jau leisiu, — tarė tėvelis. — Galėsi pabūti pas tetukę visą dieną ir naktį, pareik kitą dieną prieš pietus.

Birželio saulė ritinėjosi debesėliais. Kai paslėpdavo savo šiltą veidą, šešėliai nusileidę žemėn graudžiai banguodavo pievomis, rugių laukais, ir pasiekę smėlėtą vieškelį, sunykdamo pagrioviuose. Rimutis su Kudliuku gaudė tuos šešėlius, šokinėjo per griovius, o pasiekę vieškelį, ėjo lenktynių. Pas Geniuką buvo taip gera, bėgiojo beržynėlyje, slėpėsi už medžių kamienų ir ritinėjosi minkštoje žolėje. Trys geri draugai net nepajuto, kaip prabėgo diena ir naktis. Rimutį privaišinęsi šviežiu medumi, o Kudliuką pieneliu ir kaulu, Tetukė juos išleido namo.

Tą rytą saulė visai nesirodė, joks spindulėlis nepralindo pro storą rūką. Rasoti beržai stovėjo nuleidę šakas, o nuo lapelių papsėjo vandens lašiukai. Rimutis ėjo žarstydamas rاسas nuo žolių, o Kudliukas zujo aplinkui. Tai buvo birželio tryliktoji diena.

Kai priėjo prie vartų, Rimutis labai nustebo, nes jie buvo plačiai atviri, kryžiaus tvorelė nuversta, o rožių krūmas visas sulaužytas, keli žiedai dar tebegulėjo purve.

— Kas čia yra? — galvojo Rimutis. Beldžia į klėties duris, niekas neatidaro. Nubėgo į klojimą.

— Tėte, tėtyti! — šaukia Rimutis... Jokio balso. Pralenkdamas Kudliuką, nudulkėjo prie gyvenamo namo durų ir sustojo... ant jų su kreida didelėmis raidėmis buvo užrašyta: — “MUS IŠVEŽĖ”!!!

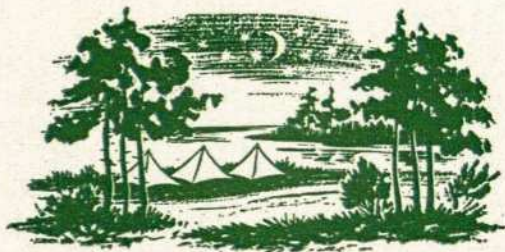
— Tėveliai, tėveliai! — lyg nesavu balsu sušuko Rimutis. Valandėlę stovėjo sustyręs nuo išgąščio, tik staiga šovė mintis į galvą: — vytis.

— Bėkim! — pratarė Rimutis, ir abudu su Kudliuku pasileido bėgti. Plačios sunkvežimio provėžos vedė keliuku pro kryžių ligi kaimo kelio, o tas tiesiai į mišką.

Kai Rimutis pasiekė mišką, buvo uždusęs, sušilęs, kelnaitės purvinos ir šlapios nuo rasų. Šlapiam miško kely sunkvežimio provėžos buvo dar ryškesnės, bet Rimutis jau nebeturėjo jėgų bėgti, tik svyravo ir žvalgėsi sausesnio griovio kranto, kad atsisėsti ir atsikvėpti. “O gal dar pasispausti ir užbėgti ant to kalniuko, nuo ten ir sunkvežimis gal jau būtų matyti” — galvojo Rimutis.

STOVYKLA

Ramunė

*Šiandien tarė man mama:
— Tinginiauti tau gana.
Susiruošk, susipakuok,
Stovyklauti reiks važiuot.*

*Su būriu linksmy draugų,
Aš autobusu lekiu.
Lieka miestas ir namai,
Supa mus aplink miškai.*

*Viskas čia taip nuostabu,
Palapinėj gyvenu.
Valgyt verdu aš pati.
Puodus šveičiame visi.*

*Vakare aplink sutemus,
Mums prie laužo nebaisu.
Vaidinu aš šaunią damą,
Miškas skamba mūs juoku.*

*O dainų, gražių dainelių,
Kiek išmokstu įvairių!
Apie tėviškės namelį,
Ir meškiuką iš miškų.*

Sutelkęs jėgas, vėl pasileido pirmyn, o Kudliukas nukurė pirma jo. Tik staiga Rimučiai kairiame šone skaudžiai nudiegė, akyse sumirguliavo vaivorykštės spalvos, dar žengė porą netvirtų žingsnių ir sukrito apkabindamas provėžą. Kudliukas užbėgęs ant kalniuko amsėjo ir urzgė žiūrėdamas į varnas, tupinčias medžių viršūnėse. Nesulaukęs draugo, vizgindamas uodegą pasileido nuo kalniuko atgal. Radęs Rimutį gulintį, Kudliukas šokinėjo aplinkui, pešiojo už skverną, lojo, bet jo mažas draugas nejudėjo. Aprimo ir Kudliukas, uždėjo snukelį ant Rimučio peties ir atsigulė šalia jo, kaip paprastai jis darydavo, Rimučiai užmigęs sode po obelīm.

Saulė persiritusi per medžių viršūnes slinko į vakarus, kažkur miške suokė lakštingala, senam stuobry kaleno genys, o Kudliukas vis tebesaugojo savo miegantį draugą. Jis nežinojo, kad Rimutis užmiges amžinai, o jo tėveliai piktų žmonių išvežti į svetimą kraštą.

JONĖS VARDINĖS

J. Narūnė

Štai ir pakvietimas
Joninės atšvęsti
Pas Jonę ir Rimą.
Gal reikės nuvesti
Ir mano Algutę,
Jeigu bus gerutė:
Dailiai apsivilksim,
Dovaną nupirksim . . .
O gi jau svečiuos
Mandagi mergytė:

Žino, kas daryti –
Jonę pabučiuos,
Dovaną paduos,
Nepradės vaipytis,
Į šalis dairytis . . .
Į ratelį eis,
Su vaikučiais žais.
Bus gera Algutė,
Ji juk ne mažutė.

vytuko dovana

Aloyzas Baronas

(Tęsinys)

Vytukas galvojo, ką galės nupirkti dovanų mamytės dienos proga. Pinigų jis daug neturėjo, nes taupyti nebuvo lengva. Aną kartą šeštadieninėj mokykloj sudėjo po keletą centų neturtingiems vaikams, paskui pirkto su mamyte tėvelio vardinių proga dovaną. Jis turėjo prisidėti savo pinigais. Nors paskui atsigriebė, nes vienas ponas atėjęs į vardines daug valgė, gėrė ir kalbėjo, o išeidamas Vytukui davė porą dolerių tardamas:

— Še, sūnau, — nusipirk knygutę.

Vytukas pinigus iškeitė į pusdolerines ir sumetė į taupymo dėžutę, tačiau iki dviračio dar trūko daug. O štai dabar turi vėl ką nors pirkti mamytei. Jis matė lange stiklinį burbulą, kurio viduje buvo gėlė ir tą žadėjo nupirkti. Kainavo tik porą dolerių. Kol visa Vytukas mąstė, grįžo iš darbo tėveliai, Vytukas dar bijojo, kad neateitų žydas, bet jis neatėjo ir visą vakarą buvo labai gera.

Kitą dieną Vytukas išėjo pirkti mamytei dovanos. Gatvėje jis tuoj sutiko Bill, kuris pasakė:

— Vytai, nori pasivažinėti ant vandens?

— Ne, nenoriu. Einu dovanų pirkti, — atsakė Vytukas, laikydamas kišenėj ranką, kurioj buvo suspaustos keturios pusdolerinės.

— Sakiau, kad tu bails, — tyčiojos Bill.

Vytukas nenorėjo būti visą laiką bailiu. Jis turėjo truputį laiko ir todėl paklausė kur.

— Čia pat, — pasakė Bill. Netoli buvo tuščias sklypas, o jame didžiulė duobė pilna vandens. Jos pakrašty plūduriavo senos durys.

— Einam ant jų paplaukyti, — kvietė Bill, tačiau Vytukas abejingai pažiūrėjo, nes bala buvo plati, o durys nedidelės.

— Na, ir bails. Nebijok, čia negilu. Aš skaičiau, kaip žmonės ant lentų didelius vandenį perplaukia.

Vytukas tikrai norėjo bandyti plaukti, nors truputį bijojo. Jie abu sulipo ant durų ir Bill pagaliu atsistūmė nuo kranto. Durys siūbavo. Vytukas viena ranka kišenėj laikė suspaudęs pinigus, o kita, durims siūbuojant, bandė išlaikyti pusiausvyrą.

— Nesupk taip smarkiai, — pasakė Billui.

— Ką, bijai? — nusijuokė Bill ir stumdamasis vidurin balos, dar labiau judino duris ir paskui uždainavo:

Bill tai vyras, drąsiai sukas,

Vytas bijo kaip viščiukas.

— Apvirsime, — šaukė Vytukas.

— Bill tai vyras, drąsiai sukas, Vytas bijo kaip viščiukas, — dainavo vidury balos Bill. Lentos visos sušlapo, Vyto batai buvo drėgni, kelnės apsitaškę ir pirmą kartą Vytukas pasigailėjo, kad nepaklausė tėvų, kurie liepė niekada nesusidėti su Bill, gi Bill dar labiau supė duris ir vis dainavo:

— Bill tai vyras, drąsiai sukas, Vytas bijo kaip viščiukas.

— Apvirsime, — pasakė Vytukas, bet tuo metu durys atsitrenkė į kažkokį kuolą, berniukai neišlaikė pusiausvyros ir nukrito į vandenį. Vytukas staiga rankom griebėsi už durų ir pusedolerinės nulėkė į vandenį. Durys judėjo, buvo neįmanoma ant jų užlipti ir Vytukas išbrido į krantą. Paskui jį išsekęs Bill pasakė:

— Tai gražiai pasivažinėjom.

— Ką čia gražiai, — pyko Vytukas, — sakiau, kad nejudink.

— Sudžiūsi, — juokėsi Bill.

— Aš pinigų pamečiau, — skundėsi Vytukas.

— Vasara ateis ir atrasim, kai duobė išdžius, — tikino Bill.

Jie išpylė iš batų vandenį, grėžė drabužius, tačiau jie buvo sulamdyti ir šlapi. Diena buvo nešalta, bet buvo nesmagu ir Vytukas bėgte parbėgo namo, kuriuose jau buvo sugrįžę tėveliai.

— Dieve, iš kur tu toks? — nustebo mama.

— Buvau dovanos pirkti, — atsakė Vytukas ir viską papasakojo.

— Geriausia dovana, kad sveikas parėjai, — pasidžiaugė motina.

— Geriausia? — piktai pakartojo tėvelis. Toks neklaūzada galėjo nepareiti. Pasakyk, kad daugiau su blogais vaikais nedraugausi, tai bus geriausia motinos dienos dovana.

— Pažadu, — atsakė Vytukas ir jo veidu nuriedėjo ašaros. Jis visas buvo drėgnas ir žvairiom žiūrėjo, ar tėvelis nesijuosia diržo.

NAKTIS

Aleksandras Radžius

Gęsta žemėje žvakelės,
Nyksta jų silpna šviesa.
Jūs užmikite, žvaigždelės,
Debesėlių pūkuose.

Užsimerk, mėnuli šaltas,
Spindulėlius užgesink.
Ryt anksti iš ryto kelkis,
Kai saulutė kils šviesi.

Bet nemiega mažos žvaigždės,
Nei mėnulis danguje,
Visą naktį tyliai vaikšto,
Mato miegantį mane.

— Jei pažado laikysies, visada būsi geras, tai ir bus dovana, o dabar marš rengtis, — pasakė mama ir Vytukas traukdamas šlapius drabužius mąstė, kiek daug blogo jam atsitinka neklausant ir todėl nutarė klausyti tėvelių. Kambarį visi tylėjo, tik vienas katinas miegodamas murkė, matyt jis sapnavo, kad visas pasaulis pavirto didele krautuve, kurioj stovi labai didelės dėžės "cat food" ir laksto mažos, lengvai pagaunamos pelytės.

KARALIAUS VARPAI

Linvydas Inga

Mes gyvename nedideliame miestuke, bet nemažai yra lietuvių. Yra ir lietuviška bažnytėlė ir parapiinė mokykla, visai netoli mūsų namų. Kartais girdime, kaip skambina varpais. Bet retai; tik didelėm šventėm. Dažniau suskamba trumpam, kai ką nors laidoja.

— Amžiną atilsį, jau vėl kas nors mirė, — atsidūsta mama. — Tie žmonės miršta ir miršta...

— Mama, ar varpais skambina tik tada, kai kas nors miršta? — paklausė kartą Gilė, nugirdusi gaudžiant varpus liūdnei, liūdnei...

— O ar tu negirdėjai, kai skambino Kalėdom džiaugsmingai?

— Ne. Aš tada puošiau eglaitę.

— Tai tu labai neatidi, Gilele, — pastebėjau. — Varpais galima reikšti ir liūdesį ir džiaugsmą. Seniau Lietuvoje visas miestas gausdavo, jei būdavo daugiau bažnyčių ir varpų. Skelbdavo pavojų arba didelę linksmybę.

— Tai ne tik pamaldom ar laidotuvėm varpais skambina? — paklausė susidomėjęs ir Gintas.

— Ne. Seniau varpai būdavo tas pats, kas dabar sirenos. Pavyzdžiui, kilus gaisrui ar priešui prie miesto artėjant, varpai žmones įspėdavo, naktį iš miego žadindavo.

— Bet jeigu linksma, tai žmonės nemiega, — pastebėjo Gilė.

— Matai, kokia gudruolė! — nusijuokė mama.

— E, visi tai žino, — numojo ranka Gintas. — Koks čia gudrumas?

— O tu būk toks gudrus, Gintai, ir atspėk, kada Vilniuje skambino varpais, kai vieni džiūgavo, o kiti miegojo?

Gintas krapštė pakaušį, negalėdamas prisiminti. Gal buvo neskaitęs? Gal niekas jam nepasakojo? Jautėsi nesmagiai. Mamai net pagailo:

— Tu, tėvai, nevargink vaiko savo mįslėm! Matai, kaip susirūpino.

— Labai gerai. Tegu pasuka galvą, tai bus gudresnis. Na, Gintai?

— Kad jis, tete, nežino... Mes nežinome, — truktelėjo savo petukais Gilė. — O tu, tete, žinai?

— Žinau. Negalėčiau pasakyti dienos, bet tai buvo 1440 metų pavasarį, kai lietuviai rinko karalių Kazimierą...

— Ar šv. Kazimierą? — paklausė Gilė. — Ar jį dar reikėjo rinkti, jei buvo šventas?...

Dabar ir Gintas atsigavo. Jis jau kai ką žinojo.

— Ot, ir ne! Jo tėvą — Kazimierą seną.

— Sakai, Gintai, seną? O kiek jis tada metų turėjo?

— Trylika ar keturiolika.

Mama ir Gilelė susijuokė.

— Tai tu, Gintai, senas, senas, — erzino Gilelė. — Tau tik trylikti metai...

— Karalius Kazimieras vadinamas senu, nes ilgai gyveno ir paseno, — atsikirto Gintas, — o šv. Kazimieras mirė dar jaunas.

— Gerai, Gintai! — pagyriau. — Dabar pasakyk, iš kur Kazimieras atsirado Vilniuje toks jaunas, jei neturėjo nė keturiolikos metų? Ar karaliai renkami tokie jauni?

— Renkami, tete, kai nėra vyresnių. Kazimieras gyveno Krokuvoje, Lenkijoje. Kai Trakuose buvo nužudytas Žygmantas, lietuviai atsikvietė jį į Vilnių.

— Ar jis vienas atvyko?
 — Ne, jį lydėjo didelis būrys lenkų ponų.
 — O kam jie buvo Lietuvoje reikalingi?
 — Lenkai bijojo, kad lietuviai jauno dar Kazimiero neapšauktų savo karalium. Lietuvos karalium tada save laikė jo brolis Vladislavas. Jis norėjo drauge valdyti Lenkiją ir Lietuvą. Gyveno Krokuvoje.
 — O lietuviai ko norėjo? — kamantinėjau toliau Gintą.
 — Tu nori tą vaiką visai sumaišyti, — pastebėjo mama.
 — Pasirodo, jis labai gerai pamoką išmoko, — atsakiau. — Tik vis mano mįslės neįspėja.
 — Aš jau išspėjau, — nudžiugo Gintas. — Lietuviai norėjo Kazimierą turėti savo atskiru karalium. Kai atvyko Vilniun, tai vieną dieną iš ryto, kai lenkų ponai dar miegojo, lietuviai jį apskelbė karalium ir vainikavo Vilniaus katedroje.
 — Tai tada ir Vilniaus varpai skambino, — suplojo rankomis Gilė.
 — O iš kur tu žinai?
 — Žinau. Tetė gi sakė: kada varpai skambino, kai vieni linkminosi, o kiti miegojo... Lenkai miegojo...
 — Matai, kokia gudri mergaitė, — paglostė Gilę mama.
 — Tikrai sumani, — pagyriau ir aš.
 — O aš užmiršau, kad Pėdas lauke, — šokterėjo Gilė prie durų. Duryse ji sutiko Jasių. Ir jam reikėjo išmokti apie karalių Kazimierą, tai atkiutino pas Gintą. Aš buvau tikras, kad Gintas jam gerai papasakos.

MĮSLĖS

Aplink žolė, vidury skylė.
 Akys kaip ratai, saulės nemato.
 Mažutis vyrutis medį kerta, o skiedros nešoka.
 Nei kalvis, nei ūkininkas, — sodžiuje pirmas darbininkas.
 Ant nosies sėdi, už ausų kojas laiko.
 Plieno kirminėlis lando po audinėlius.
 Antis ežere, uodega krante.
 Penkios skylės vienoj skylėj.
 Turi kepurę, bet pats be galvos; turi vieną koją, bet be bato ant jos.

(Atsakymai psl. 31)

Steponas Darius

DARIUS IR GIRĖNAS*

Jonas Minelga

Stasys Girėnas

*Supkite vėjai
Laivą ant marių,
Oškite bangos
Man apie Darių.*

*Kai su Girėnu
Jie per Atlantą
Ryžos pasiekti
Baltijos krantą.*

*Pro debesėlius, —
Kylantį rūką,
Paukštis plieninis
Tėviškėn suka.*

*— Džiaugsmą dainuokim
Mėlyni toliai,
Laukia Tėvynėj
Sesės ir broliai!*

*Legendą oškit
Bangos ant marių,
Apie Girėną
Ir apie Darių!*

*Skrendam trispalvę
Saulėn iškėlę,
Nešame garbę
Į tėviškėlę!*

*Saulė paniurus
Žvalgos virš sodo, —
Ko sakalėliai
Nepasirodo?!*

*Nepasirodė
Dieną nei naktį...
Vaško žvakelės
Ėjom uždegti.*

*Vėjas dainavo
Soldino giriai:
— Štai dėl tėvynės
Miršta didvyriai!*

*Paminėti jų drąsų žygį — skridimą per Atlantą mūsų Tėvynės garbei. Jų lėktuvas buvo pavadintas "Lituanica". Iš New Yorko jie išskrido 1933 m. liepos 15 d. ir naktį į liepos 17 d. pasiekė Vokietiją, kur lėktuvas nukrito ir sudužo, o lakūnai žuvo. Jie buvo nuskridę per Atlantą toliau ir tiksliau, nei kelių kitų tautų lakūnai. Liepos 17 tapo Dariaus - Girėno diena.

GENYS GIRIĄ KERTA

A. Giedrius

Išaušo smagus rytas, ir genys pirmutinis ėmėsi darbo. Tegu kiti sau čiulba, ar kaip kitaip gerkles laido, o jis kala medį ir jieškosi maisto.

Lėkė pro šalį šarka, nutūpė į gretimąjį medį ir ėmė žiūrėti, kaip genys dirba. Žiūrėjo, žiūrėjo ir klastingai susijuokė:

— Ka, ka, ka, ka, ka!

Per visą girią nuskambėjo.

Genys papratęs buvo girdėti, kaip šarka kvatojas, pasižiūrėjo ir vėl sau dirba. O šarka dar garsiau juokias:

— Ka, ka, ka, ka, ka!

Atlėkė kėkštas ir klausia šarkos:

— Ko tu juokies?

— Ką gi nesijuoksi! — sako ta. — Pasižiūrėk, ką daro genys: medį kerta!

— Medį kerta? — nustebo kėkštas.

— Taigi, ar nematai? Ve, kokios skiedros krinta žemėn.

Kėkštas pasižiūrėjo — tikrai taip. Ne kokios ten skiedros, bet vistiek skiedros. Koks genio kirvis, tokios ir skiedros.

— Ar matai? — klausia šarka.

— Matau, — sako kėkštas. Bet kas iš to?

— Kaipgi kas? — tikina jį šarka. — Genys iškirs girią — kurgi tu pasidėsi? Ar nežinai, kai praėjusiais metais vyrai iškirto barą, kiek paukščių pasiliko be namų?

Kėkštas susirūpino. Atlėkė girinis karvelis ir nutūpė ties juodviem į kitą šaką.

— Apie ką judu čia kalbate? — klausia jis.

— Genys girią kerta, — sako kėkštas.

— Tai kas, kad kerta!

— Kaipgi kas? Kai iškirs medžius, kurgi tu pasidėsi? Ar neatsimeni, kaip pernai vyrai iškirto visą barą?

Karvelis susirūpino.

Atlėkė dagilis.

— Apie ką jūs čia kalbat? — klausia jis.

— Genys girią kerta! — sako karvelis.

— Tai kas, kad kerta!

— Kaipgi kas? Kai iškirs medžius, kur tu pasidėsi?

Dagilis susirūpino.

Atlėkė zylė.

— Apie ką jūs čia kalbat? — klausia ji.

— Genys girią kerta!

— Tai kas, kad kerta!

— Kaipgi kas? Kai iškirs medžius, kur tu pasidėsi?

Atlėkė strazdas... Ir taip susilėkė visas paukščių būrys. Visi susirūpinę žiūri į genio darbą ir nežino, ką daryti. Pirmutinis prabilo kėkštas.

— Klausykis, geny dryžnugari! — sako jis. — Ką tu čia, čia, čia, čia, čia sumanei? Liaukis!

Genys sustojo kalęs ir žiūri.

— Ko tau reik iš manęs? — sako jis kėkštui.

— Nekirsk, sakau tau!

— Kodėl? — nustebo genys. — Tai mano darbas ir mano duonos pelnas.

— Ką?! — suriko paukščiai. — Ar tu tokiu nešvarių darbų sau duoną pelnysi?

Ir visi tiktai artyn, artyn prie genio. O kėkštas pirmutinis lenda.

— Aš tau čia, čia, čia tuojau akis išblaškysiu! — čerškia jis.

Genys nesupranta, ko jie nori iš jo bet mato, kad ne juokais visi puola. Gerai, kad jau turėjo skylę prasikirtęs, tai įsilindo ir kenčia.

(nukelta į psl. 18)

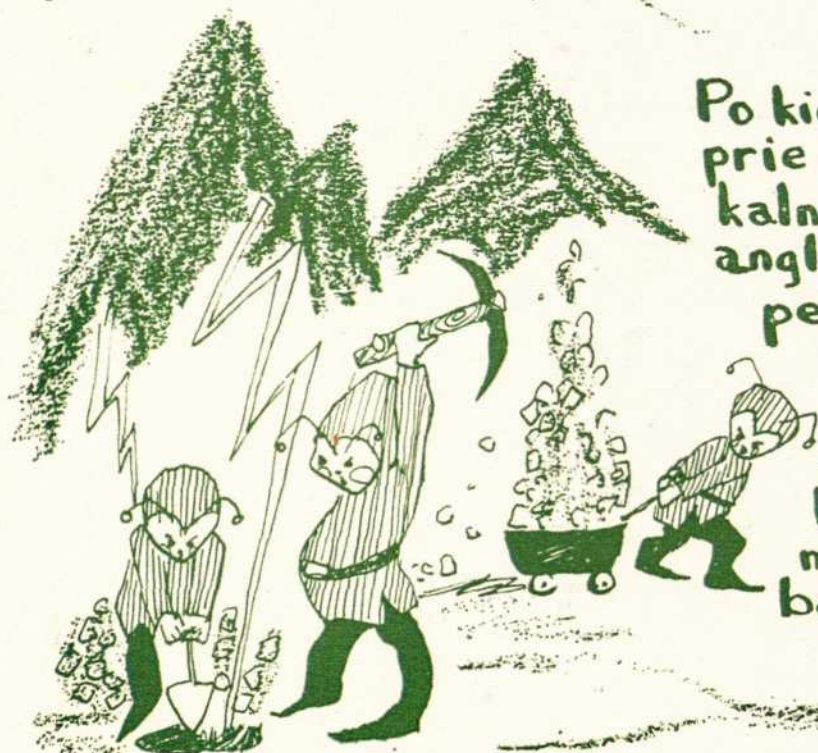
Iš kur Griaustinis ateina?

Vieną naktį,
Algiukas pabudo
ir išgirdo balseli
už lango —

— Aš esu
Vakary
Vėjelis!
Skrisk su
manimi ir
pamatysi, iš
kur griaustinis.

Ir išskrido
pro langą,
Algiukas
ant
Vėjelio
sparnų...

Po kiek laiko, atsirado
prie augštų juodų
kalnų. — Čia nykštukai
anglis kasa Saulės
pečiui kūrent, —
sušlamėjo
Vakary Vėjelis.
— Iš visų pusių
bėginėjo pilki
nykštukai, keldami
baisų triukšmą!...

— Štai iš kur griaustinis ir žaibai!

-Gana, einam namo! - sušuko
Vėjelis. Bet Algiukas norėjo
ilgiau pabūti. Tada Vėjelis su-
pykęs pabėgo. Algiukas liko vienas.

Jam pasidarė
baisu.
-Aš noriu
namo!

Staiga Algiukas pamatė
iš tolo ateinančią, augštą,
gražią panelę. Kur tik
jos ilga suknelė prisilietė,
ten sutemo.

Ir štai Naktis
atėjo. Gražioji
panelė nusižypsojo
ir pakėlė
Algiuką...

Ryte mamytei
papasakojo savo
keistą sapną.
Ir po to Algiukas
daugiau nebijojo
griaustininių, nes
žinojo, kad Saulės
pėčiui reikia daugiau
kūro!

O tie visi supuolė artyn ir šaukia visokiais balsais:
— Piktadary! Nenaudėli! Lįsk lauk! Mes tau parody-
sim!...

Pagal medžių viršūnes lėkė varna. Išgirdus paukščių
aląsą, nusileido žemyn ir žiūri. O tie, ją pamatę, tuojau
nutilo.

— Ko jūs čia rėkaujat? — paklausė varna.

— Ogi štai piktadarys! Paukščių priešas! — sušuko
visi.

— Kas toks? — paklausė varna.

— Genys! Genys! — šaukė tie.

Varna nustebo. Ji pažinojo genį, kaip labai rimtą ir
darbštų paukštį, o čia štai kaip jį šlovina!

— Ką gi jis padarė? — paklausė varna.

— Jis medžius kerta, girią naikina! Kur mes pasidė-
sim?

Varna akis pastatė.

— Kur jūs matėt jį kertant?

— Ogi še. čia pat. Pažiūrėk, kiek skiedrų pribirę.

Varna pasižiūrėjo ir supyko.

— O jūs, žiopliai! — sako ji. — Ar matėt, kaip vyrai
medžius kerta?

— Matėm, matėm! Ir jų skiedros lekia.

— Ar daug jie medžių per dieną paleidžia?

— Daug, daug.

— O genys?

Paukščiai nutilo. Genys nė vieno medžio nebuvo palei-
dęs.

— Ko tylit? — suriko varna.

Pirmutinis atsiliepė kėkštas:

— Aš esu matęs, kaip genys padžiovino medį.

— Kur? — paklausė varna.

— O štai čia, čia, čia, — parodė kėkštas.

Varna pasižiūrėjo ir pamatė: už antros eglės stovėjo
stuobris.

— Daugiau jūs man — nė žodžio! — suriko ji. — Tą
stuobrį aš seniai žinau. Kai medis ten pradėjo sirgti ir

džiūti, tai tada genys pradėjo jį kalti, bet ne kirsti, kaip jūs sakot. O sveiko medžio genys visai neužkabina. Žinokit man, padaužos, kad genys — girios gydytojas, o ne priešas! Jis ima iš medžių kirminus, graužikus. Jeigu ne jis, kenkėjai visą girią sugadintų. Tada tai jums tikrai būtų ne kas... O tu, geny, lišk lauk.

Genys išlindo ir lengviau atsiduso. O anie susigėdo.

Dabar paukšteliai žiūrėjo į genį ir stebėjos, kaip jie galėję taip neteisingai ant jo užsipulti. Paskui ėmė dairytis šarkos. Juk ji čia visą erzalą sukėlė. Bet žiūri, žiūri, o šarkos nė kvapo nebėra. Jau ji kitam girios krašte iš kažin ko juokias.

ANKSTI RYTĄ

Elena Juknevičienė

*Ar užbūrė, užkerėjo
Laumės rasis žalioj pievoj
Gintarėliais rubiniais
Ir žemčiūgais blizgančiais?*

*Rasom prausias obels žiedas,
Maudos baltos ramunėlės,
Rasom žaidžia anksti rytą
Linksmas saulės spindulėlis.*

*Viršūnėje senų liepų
Siaučia, blaškos, šokinėja
Ir nubarsto, išdabina
Takus nuostabiais šešėliais.*

*Pro lizdus gluosnių šakose
Saulė dieną kviečia, moja
Ir, kai bitės sparnus bando,
Ties dienovidžiu sustoja.*

A. Bendorius

KELIONĖ Į DZŪKIJĄ. DAUGŲ EŽERAS.

Kelionė Nemunu į Punią Antanukui taip labai patiko, kad jis nutarė ir toliau keliauti. Tačiau dėdė negalėjo būti jo kelionių draugu, nes neturėjo laiko, turėjo dirbti laukų darbus. Dėl to Antanukas palaukė kol baigė mokyklą, susitarė su savo draugu Algiuku, nusi-pirko dviračius ir pasileido dviračiais į pietinę Lietuvos kampelį. Jie girdėjo ten esant gražių ir įdomių vietų. Ir neapsiriko. Visas pietų Lietuvos galas, vadinamas Dzūkija, yra ištisai gražus kraštas. Ten melsvuoja ežerai, ošia miškai, žaliuoja lankos, šneria upės ir upeliai, dunkso piliakalniai, o kalnų ir kalnelių neapmatoma daugybė!

Vieną ankstų vasaros rytą Antanukas su Algiuku pasileido dviračiais pro Alytų tolyn į Dzūkiją. Žadėjo grįžti namo tik po kelių dienų. Jų malonumui pūtė vakarys vėjas ir mūsų jauni keliautojai po poros valandų atsidūrė Dauguose. Tai mažas miestelis ir niekuo neįdomus. Tačiau Lietuvoje jis plačiai žinomas dėl to, kad yra prie to paties vardo didžiulio ežero. O tas ežeras išgarsėjo dėl to, kad jis klaidingai buvo laikomas giliausiu ežeru Lietuvoje. Jis yra labai gilus, bet yra už jį dar gilesnių.

— Mano tėvelis pasakojo, — sako Antanukas, — kad giliausia Daugų ežero vieta yra ne jo viduryj, bet pakraštyj prie plento.

— O aš girdėjau kalbant, kad ta gelmė žiemą vėliau užšąla. Vieną kartą žiemos naktį, pūgos metu, per ežerą rogėmis važiavo plėšikų gauja. Jie nežinojo tos gelmės, į ją įvažiavo ir visi prigėrė. Kai juos vėliau prigėrusius ištraukė, tai niekas jų neatpažino. Tik vėliau paaiškėjo, kad tai būta iš toli, net iš Gudijos, atsibeldžiusių rusų plėšikų.

— Tai gerai, kad taip įvyko, nes Dievulis juos nubaudė už jų blogą elgesį.

— Žinoma, kad gerai, pritarė Antanukas, nes nė vienas blogas darbas nelieta be bausmės.

— Antanuk, sustokime čia ir pasimaudykime ežere. Taip karšta, esame sušilę, dulkėti, o vanduo toks tyras, toks gaivinas!

— Ne, nesimaudysim!

— Kodėl?

— Aš bijau.

— Ko tu bijai? Ar tų prigėrusių plėšikų?

— Aš bijau pats prigerti.

— Ko tau bijotis, juk plaukti moki!

— Plaukti aš moku, bet ar neatsimeni, kaip mokytojas mums sakė, kad nevalia maudytis giliuose vandenyse, nes ten šaltis sutraukia rankas ir kojas ir žmogus gali prigerti.

Algiukas nusileido. Privažiavę ežerą sustojo, atsisėdo ant augšto jo kranto ir gėrėsi apylinkės gražumu.

— Antanuk, juk čia ne vienas bet daug ežerų. Tik pažiūrėk, čia vienas, o ten už miestelio kitas, o ten rytuose dar vienas.

— Ne, atsimeni ką mokytojas sakė, kad tai vienas ežeras, bet jis išsišakojęs, o jo vidury didelė sala ir dėl to atrodo lyg daug ežerų. Dėl to jis ir pavadintas Daugais.

LINKSMIAU

Turtingas Paryžiaus bankininkas paprašė garsių menininkų, kad jam nupieštų gražų albumą. Po trumpo laiko atneša jam vienas dailininkas puiku darbą ir paprašo tūkstančio frankų.

— Kodėl taip brangiai imate? Juk Jūs sugaišote tik keliolika minučių prie šio darbo!

— Taip, — atsakė dailininkas, — bet aš keliolika metų mokiaus, kol tai išmokau.

Pirkėjas: — Kai nusipirkau šį kartiną, Jūs man užtikrinote, kad jis bus labai geras pelėms. Noriu sugražinti, nes prie jų iš tolo neina.

Pardavėjas: — Bet ar tai neįrodo jo gerumo?

Kai mokytojas aiškindavo pamokas, Vytukas arba neklausydavo, arba tuoj pat pamiršdavo. Tėvelis jam vis turėdavo jas aiškinti iš naujo. Netekęs kantrybės, tėvelis pasakė Vytukui:

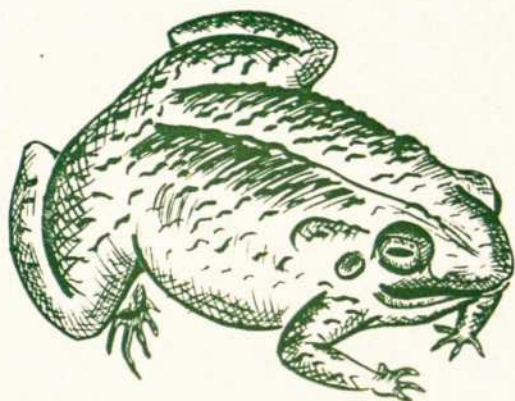
— Visa, ką tau sakom, įeina pro vieną ausį ir išeina pro kitą!

— Aha, už tai turiu dvi ausis! — susimastęs atsakė Vytukas.

— Kodėl žmogaus plaukai greičiau pražyla, kaip barzda? — klausia Jonas.

— Todėl, kad jie už barzdą apie dvidešimt metų senesni, — atsakė Juozas.

VARLĖS GYVENIMO ISTORIJA

Paruošė

Aldona Prapuolenytė

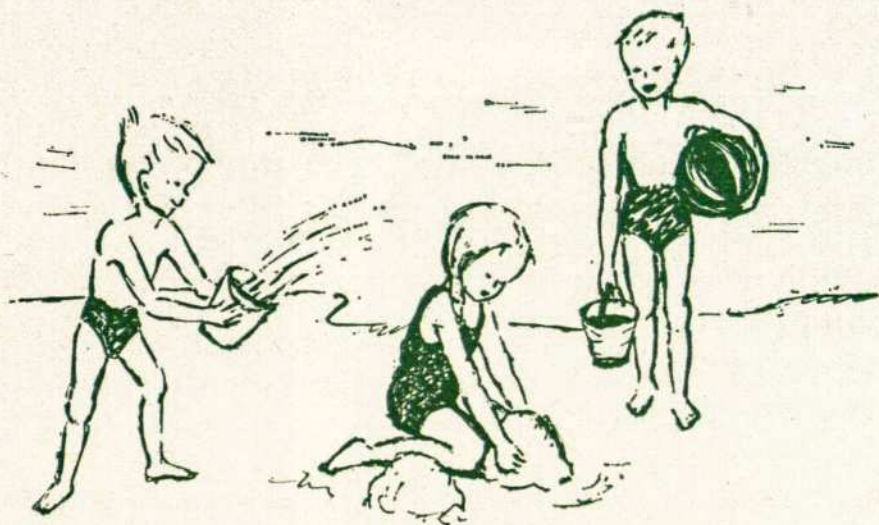
(tęsiny)

Uodega, kuria maitinosi buožgalvis paskutinėmis savo gyvenimo dienomis vandenyje, dabar tampa didžiausias varlytės priešas. Kad apsigyventų sausumoje, varlytė turi lipti tvenkinio dumblėtais krantais. Uodega, persunki mažai varlytei, dažnai įklimpsta dumblo paviršiuje, neleidžia jai pajudėti ir dažnai ją pasmerkia mirti karštos saulės spinduliuose. Bet laikui bėgant ta uodegytė dingsta ir varlytė linksmi straksi tvenkinių pakrantėse.

Visi šie nuostabūs reiškiniai varlytės gyvenime įvyksta per tris pavasario mėnesius. Kai karšta vasara ateina, varlytė slepiasi tarp drėgnų žolių arba skuba kur arčiau savo buvusio lopšio — tvenkinio. Bet ji jau daugiau negali gyvent vandenyje. Jos maistas — vabaliukai, kirmelytės — randasi ant žemės, o tuo labiau, kad ji reikalinga ne vandens, bet oro savo gyvybei palaikyti. Taigi vasarą ir dalį rudens varlytė praleidžia sausumoje.

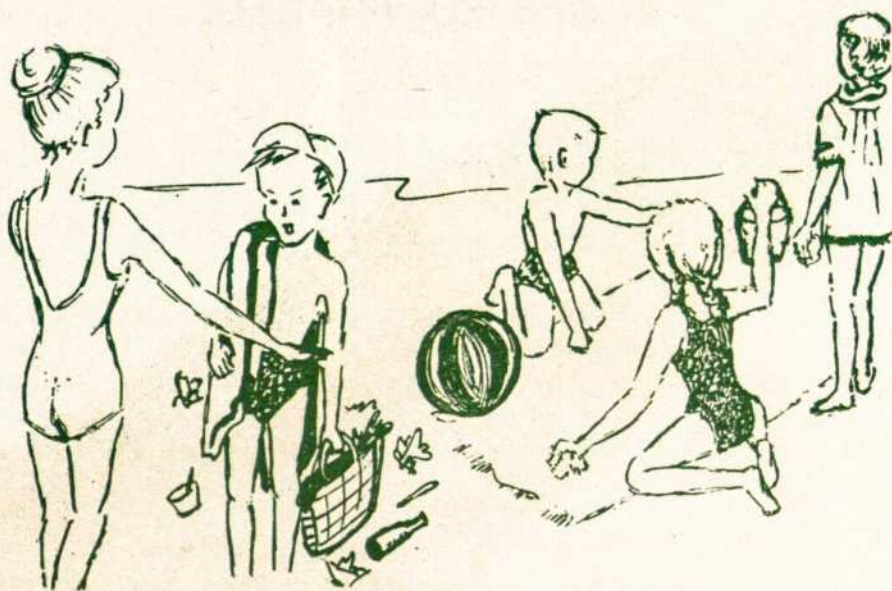
Kai ruduo užleidžia vietą žiemai, mūsų šaltakraujis draugas vėl turi sugrįžti į savo lopšį. Šoka į tvenkinį, neria į dugno dumblą, užmiega ir ilsisi tenai ligi kito pavasario. Ji ten praleidžia trečiąjį savo gyvenimo laikotarpį, kai jai, atrodo, nei oro nei vandens nereikia. O kitam pavasariui atėjus, orui atšilus, ledams sutirpus, mūsų varlytė, dabar tikra varlė, vėl atgyja.

ALGIS IR ALYTĖ

Tu, išdykėli vaikuti,
Negali ramiai pabūti?
Liaukis vandenį taškyti,
Leisk gražiai pažaist Alytei.

Bet Alytė tiktai tyli,
Dirba, stato smėlio pili.
Algis akmenėlius renka;
Vietos čia visiems užtenka.

Popierėlių daug matyti,
Bara tinginį mamytė.
Atsibosta jai kartoti,
Kad pintinę reik naudoti.

Algis popierius surankios,
Tegul švarios bus pakrantės.
Juk tvarkoj palikti dera,
Kad kitiems taip pat būt gera.

TRUPUTĮ PAGALVOK

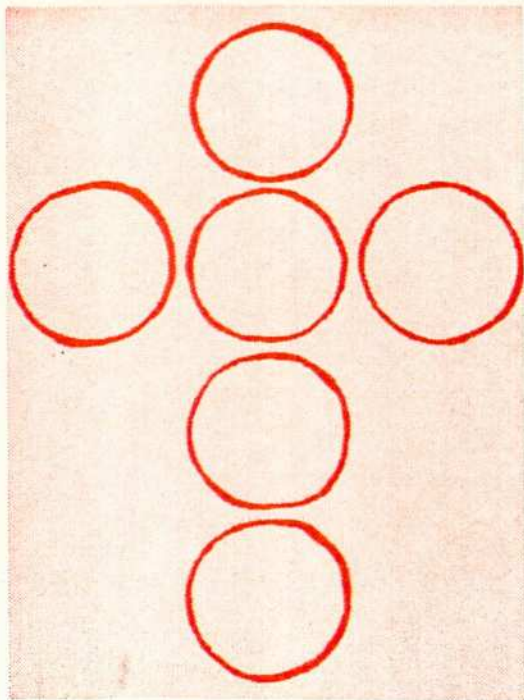

NAUJŲ ŽODŽIŲ DARYBA

Pridėkite vieną raidę žodžio pradžioje, kad gautumėte naują žodį, kurio reikšmė yra duota:

1. Vienuolyno viršininkas:	-batas
2. Sutepta vieta:	-ėmė
3. Avies mėsa	-viena
4. Anglies spalvos:	-uodas
5. Skilti į dalis:	-ūžti
6. Regimas:	-atomas
7. Tikras įvykis:	-aktas
8. Karštas:	-aitrus
9. Kas daug ir nereikalingai kalba:	-lepus
10. Žmogaus kūno kaulų visuma:	-keletas

ŽAIDIMAS SU PINIGAIS

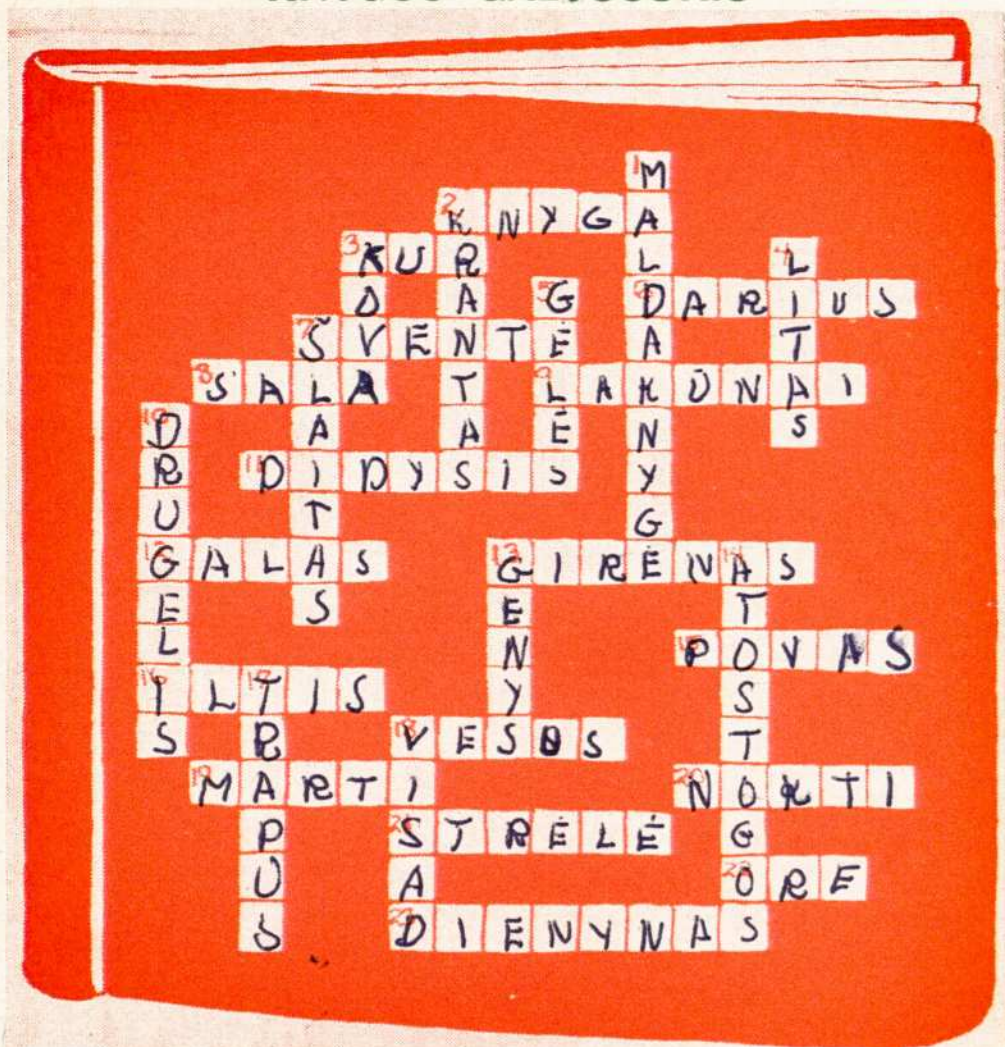

Sudėliokite 6 pinigėlius kryžiaus formoje. Taip perkelti vieną pinigą, kad pasiliktų dvi eilės su keturiais pinigais kiekvienoje eilėje.

Paruošė Daiva Bajorūnaitė

(Atsakymai psl. 31)

KNYGOS GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Kas atvaizduojama šiame galvosūkyje?
3. — — — eini?
6. Lietuvis, kuris perskrido Atlantą 1933 m.
7. Ypatinga diena.
8. Vandens apsuptas žemės plotas.
9. Darius ir Girėnas buvo — — —.
11. Vytautas — — — Lietuvos Kunigaikštis.
12. Pabaiga.
13. Darius ir — — —.
15. Paukštis, kuris labai didžiuojasi savo gražiomis plunksnomis.
16. Išsikišę dramblio dantys.
18. Nekarštas.
19. Sūnaus žmona.
20. Sirpti, bręsti.

21 Iš lanko šaunamas smailus pagaliukas.

22. Paukščiai skraido — — —.

23. Mokyklos baigimo pažymėjimas.

Žemyn:

1. Maldų knyga.
2. Upės ar ežero kraštas.
3. Mūšis.
4. Lietuvos pinigas.
5. Darželyje jau žydi — — —.
7. Atkalnė.
10. Peteliškė.
13. Paukštis, kuris stuobri kala.
14. Poilsio dienos.
17. Greitai ir lengvai trupantis, lūžtantis.
18. Visuomet.

(Atsakymai psl. 31)

PAS SKAITYTOJUS

DAYTON, OHIO

Mieļoji "Eglutēs" Redakcija,

Praējusiais metais, Daytone lietuvaičių klubas "RŪTA", buvome užprenumeravę "Eglutę" trims neturtingoms lietuvaitėms, gyvenančioms Vokietijoje. Dabar norime prenumeratą atnaujinti ir siunčiame iš savo kasos \$12 čekį.

Šiais metais mūsų "Rūta" mažiau bepasireiškia, bet mes turime Šeštadieninę Lietuvišką Mokyklą ir mokomės lietuvių kalbos, o po pamokų, pašokam ir padainuojam.

Šiais metais 16 vasario minėjime mes irgi dalyvavom, bet jau, kaip Šeštadieninės mokyklos mokiniai — dainavom, deklamavom ir šokom tautinius šokius. Siunčiame nuotrauką 16 vasario prisiminti, tai mūsų mokyklos mokiniai po programos išpildymo. Iš kairės į dešinę: I eil.: L. Rastikytė, K. Kundrotaitė, D. Masilionytė, I. Araminaitė. II eil.: D. Čer-

nevičiūtė, F. Kundrotaitė, V. Gineitytė, D. Gineitytė, B. Masilionytė, III eil.: Auson N., J. Scott, B. Goldick, Christine N. IV eil.: J. Raštikis, J. Scott, R. Dyšas ir E. Drukteinis.

Norime dar priminti, kad didesnė mokinių dalis yra Amerikoje gimusių tėvų vaikai, kurie ateidami į mokyklą visai nemokėjo lietuviškai kalbėti, bet dabar jau pramoko.

Gegužės m. 21 d. turėjome mokslo metų užbaigimo programą ir drauge paminėjome Motinos dieną.

Mes sveikiname "Eglutę" ir linkime daug sėkmės.

Klubas "Rūta"

(parašė Birutė Masilionytė)

TORONTAS, KANADA

Mes, Tautinio Auklėjimo Mergaičių Grupė, sveikiname "Eglutės" leidėjas. Ten tiek daug gra-

RODNEY, KANADA

Aš esu jau 7 metų. Lankau anglišką ir lietuvišką mokyklą. Esu antrame skyriuje. Aš pati moku jau lietuviškai skaityti. Man labai patinka "Eglutėje" Algis ir Alytė, Gilė ir Gintas. Aš vos galiu sulaukti, kada "Eglutė" mane atlankys.

Gražina Ignaitytė

CHICAGO, ILLINOIS

žių pasakų, eilėraščių randame, o įdomiausia, kad čia rašote tiek daug apie tėvų gimtą kraštą — Lietuvą.

Mes T. A. M. G. beveik visos skaitome "Eglutę" ir daug visko pasimokome. "Eglutė" mums labai laukiamas svečias.

Čia kartu įdedame savo grupės nuotraukas. Visos narės turime ir labai mylime tautinius rūbus, dalyvaujame visose religinėse ir tautinėse šventėse. Vidury sėdi mūsų grupės auklėtoja, kuri mus daug ko pamoko: Ad. Kuklieriūtė - Vaišvilienė. Taip pat mes turime ir tautinių šokių grupę. Tautinius šokius moko mūsų auklėtoja.

Antroje nuotraukoje D. Kušlikytė ir R. Vaišvilaitė stovi prie Gedimino pilies, kurią pastatėm ir turim savo name, kaip mūsų Didžiojo Kunigaikščio Gedimino simbolį. Ji mums daug ką reiškia ir primena mūsų brangiąją Lietuvą.

Rūtelė Vaišvilaitė

Miela "Eglutė",

Aš mėgstu "Eglutę" skaityti anksti rytą, kai mano mažiukas broliukas trukdytojas miega.

Žinote ką? Man labiausiai patiko "Eglutėje" pasaka, kurią parašė Marytė Saulaitytė.

Tavo skaitytojai 6 metai ir 10 dienų. Linkiu daug laimės "Eglutei". Sudiev.

Emilija Pakštaitė

Redakcijos pastaba: Laiškas buvo pačios Emilijos suredaguotas!

Visiems savo skaitytojams "Eglutė" linki linksmai ir gražiai praleisti vasaros atostogas. Rugšėjo mėnesį ji vėl jus aplankys!

EGLUTĖ NUOŠIRDŽIAI DĖKOJA

Lietuvių Bendruomenės Chicagos Apygardos Valdybai, kuri š. m. gegužės 20 d. suruošė vaidinimą "Velykos" ir visą pelną skyrė "Eglutei" paremti.

Nuoširdi padėka L. B. Valdybos pirmininkui J. Jasaičiui, kuris rūpinosi, kad programa gražiai ir sklandžiai praeitų; vaidinimo autorei ir nuolatinei "Eglutės" bendradarbei D. Augienei, kuri rodo tiek daug nuoširdumo ir pasiaukojimo; vaidinimo režisorei Zitai Kevalaitytei - Visockienei; režisūros padėjėjui ir Marquette Park Lituanistinės Mokyklos Tėvų Komiteto pirmininkui J. Butvilai bei visiems Tėvų Komiteto nariams; Joana Vilkaitei, kuri paruošė šokius ir baletą; Faustui Stroliai, kuris paruošė muziką ir dainas.

"Eglutė" ypač dėkoja visiems, visiems vaikams, kurie vaidinime dalyvavo, ir kurių buvo virš keturiasdešimt! Sužinojus, kad pačios artistų mamytės pasiūvo kostiumus, "Eglutė" neiškenčia ir joms atskirai nepadėkojus. Ačiū!

Reikia padėkoti ir Tėvams Jėzuitams, kurie Jaunimo Centro salę užleido, Z. ir E. Degučiams, kurie padarė ir "Eglutei" atsiuntė čia rodomas vaidinimo nuotraukas, ir visiems, kurie bilietus platino, o ypač ponams Tumosams ir p. Elenai Juknevičienei, kurie visokiais būdais prisidėjo prie šio parengimo pasisekimo.

Yra dar daug žmonių, kuriems reikėtų atskirą padėkos žodį skirti, bet tam reikėtų atskiro leidinio! Ačiū! Ačiū! Teatlygina Visagalys visiems!

MŪSŲ KŪRYBA

VASARĖLĖ

Jau žydi visos gėlės,
Jau plaukia ir rugiai.
Linksmutė vasarėlė
Atbėgo čia džiugiai.

Darželiuose pražydo
Konvalijos baltai.
Linksmutis vyturelis
Plasnoja ten augštai.

Žalia žolytė stiebias
Auksine galvele,
Žalioji pieva puošias
Rausvąją gėlele.

Miške žalia šermukšnė
Man beria uogeles.
Linksmą raibą gegutę
Dainuoja daineles.

Tau ačiū, vasarėle,
Už tiek skambių dainų,
Už tiek saldžių uogelių
Ir kvėpiančių gėlių!

Alicija M.

Punsko vidurinės mokyklos
VII klasės mokinė

BIRŽELIS

Saulutė auksą pažeria
Į bangeles žalias,
Berželis palei ežerą
Sūpuoja šakeles.

O kam, šakelės žaliosios,
Nulinkot lig vandens?
Pietų vėjelis keliai,
Šukuos jus ir kedens.

Kam ošiat, šnarat, ilgosios,
Kai prausia jus lietus?
— Papuošime sužvilgusios
Mes ežero krantus.

Saulutė auksą pažeria
Į bangeles žalias,
Berželis palei ežerą
Dainuoja daineles.

*Eilėraštis gautas iš Lietuvos
Autorė — 9 metų mergytė*

Vaizdai iš vaidinimo "Velykos": kairėj: vaikai klausosi senelės pasakojimų;
dešinėj: artistų būrelis; psl. 28: Velykės dukterys.

Ž A I S K I M E !

LAPIŲ LENKTYNĖS

Žaidėjai sustoja poromis rateliu. Viduryje ratelio padedamas koks nors daiktas, vadinamas "gaideliu".

Žaidėjai, kurie stovi ratelio viduje, yra vadinami "lapėmis". Davus ženklą, lapės turi apsisukti, perlįsti per užpakalyje stovinčio žaidėjo kojų tarpą, apibėgti aplink ratelį vieną kartą, vėl perlįsti tarp kojų ir paimti gaidelį. Pirmasis atlikęs šį uždavinį skelbiamas nugalėtoju.

Yra kitas, sunkesnis šio žaidimo variantas. Žaidėjai lenktyniauja, vaizduodami lapių šuoliavimą. Tuo atveju, bėgti galima tik ant vienos kojos. Kita koja turi būti pariesta į užpakalį ir vaizduoti lapės uodegą.

ŽVEJAI

Sudaromos dvi, maždaug vienodo pajėgumo komandos: "žvejai" ir "žuvys". Žuvims padaromas "tvenkinys": sutarto dydžio aikštelė, iš kurios ribų negalima išbėgti. Žvejai susikabina rankomis ir sudaro "tinklą". Davus ženklą, žuvys išsisklaido ir bėgioja po aikštę. Žvejai jas gaudo. Paliestos žuvys išeina iš aikštės. Žaidimas baigiamas, kai išgaudomos visos žuvys. Po to, komandos gali keistis vaidmenimis. Laimi komanda, greičiausiai išgaudžiusi priešingos komandos žaidėjus.

SNAUDALIS

Žaidėjai susėda ratu. Burtų kėliu išrinktas žaidėjas — "snaudalis" atsisėda ratelio viduryje. Jam užrišamos akys. Aplinkiniai žaidėjai po vieną bando nejučiomis prislinkti prie vidurio žaidėjo, paliesti jį ranka ir pasakyti:

— Snaudaliuk, pabusk!

Jei snaudalis pajunta slenkantį žaidėją ir pirmasis jį paliečia ranka, pagautas eina į snaudalio vietą.

Žaidėjas, nepastebimai prislinkęs prie snaudalio, laimi vieną tašką. Žaidimo gale laimi tas, kuris surinkęs daugiausia taškų.

LAIŠKAS "EGLUTEI"

Aš esu septynių metų ir greitai būsiu aštuonių. Man patinka skaityti "Eglutę". Lietuviškai skaityti ir rašyti išmokau iš mamytės. Siunčiu savo parašytą eilėraštį, kurį norėčiau, kad atspausdintumėt "Eglutėje".

Daina Jaraitė
Highland, Indiana

ŠTAI DAINOS EILĖRAŠTIS:

MANO MAMYTEI

Tu jauna, kaip pumpuras
Ant rožės šakos,
Ir švelni, kaip katiniukas,
Kai tik sužaliuos.

Tu graži, kaip ramunė,
Kuri žydi laukuos,
Ir miela, kaip rūta
Iš Lietuvos.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

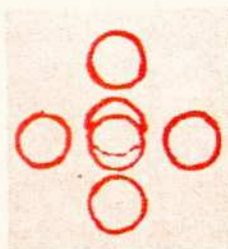
Mislės: psl. 12. — Vainikas; pelėda; genys; gaidys; akiniai; adata; šaukštas; pirštinė; grybas.

Truputį pagalvok: psl. 24. —

Naujų žodžių daryba: 1. abatas, 2. dėmė, 3. aviena, 4. juodas, 5. lūžti, 6. matomas, 7. faktas, 8. kaitrus, 9. plepus, 10. skeletas.

Žaidimas su pinigais: Perkelkite žemiausią pinigą, kad būtų ant vidurinio, kaip rodoma paveiksliuke.

Knygos galvosūkis: psl. 25. — Skersai: 2. knyga, 3. kur, 6. Darius, 7. šventė, 8. sala, 9. lakūnai, 11. Didysis, 12. gėlas, 13. Girėnas, 15. povas, 16. iltys, 18. vėsus, 19. marti, 20. nokti, 21. strėlė, 22. ore, 23. diplomas. Žemyn: 1. maldaknygė, 2. krantas, 3. kova, 4. litas, 5. gėlės, 7. šlaitas, 10. drugelis, 13. genys, 14. atostogos, 17. trapus, 18. visad.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

Aleksandras Radžius, PAUKŠČIŲ TAKAS. Eilėraščiai. 48 psl. Viršelį piešė J. Jurkus. Kaina \$1.50.

Bernardas Brazdžionis, VIDUDIENIO SODAI. Poezijos rinkinys. 128 psl. Viršelį ir aplanką piešė dail. Telesforas Valius. Kaina \$4. Abi knygas išleido "Lietuvių Dienos", 4364 Sunset Blvd., Los Angeles 29, California, 1961 m.

ALP 1785
Birželio ŠVENTĖS ir VARDINĖS L.arch.

1. DIEVO KŪNO ŠVENTĖ
Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. Bonifacas, Kirija / Kantvydas, Dauga
6. Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Žostautas, Germinė
9. ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ
Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. TĖVU DIENA
Efremas, Marina / Tolvardas, Vaiva
19. Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Novaldas, Vasarė
22. Paulinas, Konsorcija / Sudargas, Minija
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Ema / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. Petras ir Povilas, Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

EGIUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!

91.189358